

Przymierze Krwi – cz. 4

Szalom. Jestem Eddie Chumney z Hebraic Heritage Ministries. Witam w programie Hebraic Heritage Ministries Yeshiva Discipleship Program. W tym nauczaniu, jakim będziemy się z tobą dzielić, przedmiotem będzie **Przymierze Krwi**.

Teraz zamierzamy spojrzeć na historię Kaina i Abla, gdzie mamy powiedziane, że Kain i Abel złożyli ofiarę Panu. Słowo ofiara w języku hebrajskim to *mincha*. I jeśli zbadalibyście temat hebrajskiego słowa *mincha*, to jest to dar, jaki dajesz innej osobie. A kiedy dajesz innej osobie dar, to powinieneś dać coś, co jest cenne. Powinieneś dać to także z serca. Zatem *mincha* reprezentuje najlepszy dar, jaki możesz dać ze swego serca innej osobie.

Gdy to już ustaliliśmy, spojrzemy teraz na *minchę* (ofiary) Kaina i Abla. Oprócz postawy serca, w jakim Kain i Abel złożyli swe dary, spojrzemy na głębsze duchowe znaczenie tego, co dali, ponieważ ofiara Kaina pochodziła z przeklętej ziemi. I tak się stało, że dał tę ofiarę bez nastawienia, by dać z siebie, ze swojego serca wszystko, co najlepsze.

W Genesis rozdział 3 werset 17 widzimy, że ziemia, od grzechu Adama i Ewy, została przeklęta przez Boga Izraela. *Do Adama zaś powiedział... przeklęta jest ziemia z twego powodu*. Następnie w Genesis rozdział 4 werset 3 jest napisane:

Z biegiem czasu zdarzyło się, że Kain przyniósł Jahwe ofiarę (mincha) z plonów ziemi.

Czytamy dalej z Genesis rozdział 4 werset 4:

Także Abel przyniósł z pierwotnych swej trzody i z ich tłuszczu. A Jahwe wejrzał na Abla i jego ofiarę (innymi słowy, przyjął ją).

Czyli Abel złożył ofiarę krwi. I składając tę ofiarę z krwi, miał postawę serca, by dać najlepsze ze swojego serca. Dlatego Bóg Izraela przyjął *minchę* Abla. Ale *minchę* Kaina odrzucił. Genesis rozdział 4 werset 5:

Lecz na Kaina i jego ofiarę nie wejrzał.

Ta ofiara to numer Stronga 04503 i w Hebrajskim Słowniku Stronga jest tam hebrajskie słowo *mincha*. Widzimy, że *mincha* jest darem lub prezentem. Oczywiście w rozumieniu, że pochodzi z serca, jak również w rozumieniu, że ma być najlepsza. Czyli gdy chodzi o Kaina i jego *minchę* Bóg Izraela jej nie przyjął. W rezultacie Kain bardzo się rozgniewał. *Kain rozgniewał się bardzo i spochmurniała jego twarz.*

Teraz podamy wam przykład tego, jak *mincha* reprezentuje najlepszy dar twojego serca. Zobaczymy jak Jakub, którego imię zostało zmienione na Izrael, polecił swoim synom dać *minchę* Józefowi w Egipcie. W Księdze Rodzaju rozdział 43 werset 11 i 15 jest napisane:

Wtedy Izrael, ich ojciec, powiedział do nich: Jeśli tak musi być, zróbcie w ten sposób: weźcie z najlepszych owoców ziemi w wasze naczynia i zanieście je temu człowiekowi (Józefowi) w darze (hebr. mincha)... Mężczyźni wzięli więc ten dar (mincha) ... pojechali do Egiptu i stanęli przed Józefem.

Czyli nie dość, że Kain przyniósł ofiarę z ziemi, która była przeklęta, to zrobił to z niechęcią w swoim sercu. I kiedy Bóg Izraela odrzucił jego ofiarę Kaina, wywołana w nim złość wobec Boga sprawiła, że zamordował swojego brata. W Genesis rozdział 4 wersety od 6 do 8 tak jest napisane:

Wtedy Jahwe zapytał Kaina: Dlaczego się rozgniewałeś? (po hebrajsku jest powiedziane: dlaczego jesteś wściekły?) Jeśli będziesz dobrze czynił (jeśli będziesz czynił, co jest dobre i właściwe), czy nie zostaniesz wywyższony? A jeśli nie będziesz dobrze czynił (w swoim sercu co jest dobre i właściwe), grzech leży u drzwi. I Kain rozmawiał ze swoim bratem Ablem. A gdy byli na polu (Jaszua w swojej przypowieści o pszenicy i kąkolu pole definiuje jako świat), Kain powstał przeciwko swemu bratu Ablowi i zabił go.

Gdy Kain zabił swego brata Abła, to przelał on jego krew. W 4 rozdziale Księgi Rodzaju werset 9 jest napisane:

Wtedy Jahwe zapytał Kaina: Gdzie jest twój brat Abel?

I Bóg Izraela mówi tak dalej w Księdze Rodzaju rozdział 4 werset 10:

Bóg zapytał: Cóż uczyniłeś? Głos krwi twego brata woła do mnie z ziemi.

Księga Kapłańska rozdział 17 werset 11 mówi nam, że życie ciała jest we krwi. Czyli krew ma życie. A w Genesis rozdział 4 werset 10 powiedziano nam, że krew ma głos, gdyż woła do Boga Izraela.

Tak więc morderstwo, jakie popełnił Kain na Ablu, ściąga na niego przekleństwo. Przyniósł on dar z przeklętej ziemi z niewłaściwym nastawieniem swego serca. I ponieważ to, co on przyniósł lub zasiał, to zbiera on to, co zasiał. Jego zachowanie ściąga na niego przekleństwo. Genesis rozdział 4 werset 11:

Teraz więc przeklęty będziesz na ziemi, która otworzyła swe usta, aby przyjąć krew twego brata przelaną przez twoją rękę.

Gdzie indziej w Piśmie Świętym możemy zobaczyć, że Bóg Izraela ogłosił, że przelewanie niewinnej krwi, ściągnie na ciebie przekleństwo. W Genesis rozdział 9 werset 6 jest napisane:

Kto przeleje krew człowieka, przez człowieka będzie przelana jego krew, bo na obraz Boga człowiek został stworzony.

Czyli po pierwsze możemy tu zobaczyć, że Bóg Izraela zezwala na karę śmierci. Księga Powtórzonego Prawa rozdział 19 werset 10:

Aby nie była wylana krew niewinna pośrodku twojej ziemi, którą Jahwe, twój Bóg, daje ci w dziedzictwo, aby krew na tobie nie ciążyła (otrzymasz wyrok).

Tym sposobem omówiona została historia Kaina i Abła. Z jej opisu w Piśmie Świętym widzimy jej powiązanie i skojarzenie z krwią.

Teraz przyjrzymy się Noemu i potopowi. I tak jak Adam w Ogrodzie, Noe reprezentował będzie ludzkość. Widzimy to z Genesis rozdział 6 wersety 13 i 18, jak również w Księdze Rodzaju rozdział 9 werset 9. W Księdze Rodzaju rozdział 6 werset 13 i 18 tak jest napisane:

I Bóg powiedział do Noego... wejdiesz do arki, ty i twoi synowie, i twoja żona, i żony twoich synów z tobą.

A z Genesis rozdział 9 werset 9 możemy zobaczyć, jak Noe reprezentuje ludzkość:

A ja, oto ja ustanawiam moje przymierze z wami i z waszym potomstwem po was (co ostatecznie oznacza ludzkość).

Spójrzmy teraz na niektóre określenia związane z przymierzem, jakie Bóg Izraela zamierza zawrzeć z Noem. Bóg Izraela polecił Noemu, aby przyprowadził do arki po parze z każdego nieczystego gatunku. W Genesis rozdział 6 werset 19 jest napisane:

I ze wszystkich zwierząt wszelkiego ciała po [jednej] parze wprowadzisz do arki, aby uchowały się z tobą żywe, będą to samiec i samica.

Ale z każdego czystego gatunku Noe miał przynieść po siedem. W Genesis rozdział 7 werset 2 tak jest napisane:

Z każdego zwierzęcia czystego weź sobie po siedem par, samca i samicę jego; ale ze zwierząt nieczystych – po jednej parze, samca i samicę jego.

Zatem Bóg Izraela kazał Noemu zbudować arkę, ponieważ zamierzał sprowadzić powódź na ziemię i osądzić niegodziwość ludzkości, która żyła w tym czasie. A sposób, w jaki Bóg Izraela zmierza zalać ziemię, to pozwoli on, aby deszcz padał przez 40 dni i 40 nocy. Księga Rodzaju rozdział 7 werset 4 tak mówi:

Pozostaje bowiem jeszcze siedem dni, a potem spuszczę deszcz na ziemię, na czterdzieści dni i czterdzieści nocy, i zgładzę z powierzchni ziemi wszelkie stworzenie, które uczyniłem.

Teraz więc kiedy Bóg Izraela zawiera przymierze z Noem, który reprezentuje ludzkość, Noe stanie przed próbą wierności. A ten test polega na tym, czy będzie on wierny nakazowi budowy arki. Genesis rozdział 6 wersety 13 i 14 tak mówią:

I Bóg powiedział do Noego... zbuduj sobie arkę z drewna gofer...

I widzimy, że Noe zdał egzamin, ponieważ Genesis rozdział 6 werset 22 tak mówi:

I Noe tak uczynił. Zrobił wszystko tak, jak mu Bóg rozkazał.

A w Genesis rozdział 7 werset 9 tak mamy powiedziane:

Po parze weszło do Noego do arki, samiec i samica, jak Bóg **rozkazał** Noemu.

Częścią tego przymierza, jakie Bóg Izraela zawiera z Noem, jest to, że Bóg Izraela instruuje Noego, iż ludzkość może jeść mięso. W Genesis rozdział 9 werset 3 jest napisane:

Wszystko, co się porusza i żyje, będzie dla was pokarmem, podobnie jak rośliny zielone, daję wam to wszystko.

Oczywiście mięso, jakie ludzkość może jeść, ma być biblijnie zdefiniowane jako czyste. Potem Bóg Izraela ogłosił karę śmierci za przelanie niewinnej krwi. W Genesis rozdział 9 werset 6 jest napisane:

Kto przeleje krew człowieka, przez człowieka będzie przelana jego krew, bo na obraz Boga człowiek został stworzony.

Częścią warunków tego przymierza, jakie Bóg Izraela zawiera, jest błogosławieństwo dla Noego. Jest ono następujące – po potopie Noe, jego rodzina i wszelkie ciało otrzymują błogosławieństwo rozmnażania się. Księga Rodzaju rozdział 8 wersety 15 do 17 tak mówią:

I Bóg powiedział do Noego: Wyjdź z arki... wyprowadź ze sobą wszystkie zwierzęta, które są z tobą, z wszelkiego ciała... i niech się rozrodzą na ziemi, niech będą płodne i niech się rozmnażają na ziemi.

Następnie w rozdziale 9 Księgi Rodzaju werset 1:

I Bóg błogosławił Noego i jego synów, i powiedział im: Bądźcie płodni i rozmnażajcie się, i napełniajcie ziemię.

A po potopie na ziemi, kiedy padało przez 40 dni i 40 nocy, Noe wyszedł z arki i zbudował ołtarz Bogu Izraela w tym celu, by ofiarować Mu ofiarę krwi. W Księdze Rodzaju rozdział 8 werset 20 jest napisane:

Potem Noe zbudował ołtarz dla Jahwe i wziął z każdego czystego zwierzęcia i z każdego czystego ptactwa, i złożył całopalenia na tym ołtarzu.

W tym przymierzu Bóg Izraela składa przysięgę, że usunie przekleństwo ziemi. Księga Rodzaju rozdział 8 werset 21 tak mówi:

I Jahwe poczuł miłą woń, i Jahwe powiedział w swoim sercu: Nie będę więcej przeklinał ziemi z powodu człowieka...

Bóg Izraela dał też przysięgę, że nie zaleje całego świata i nie osądzi go ponownie w ten sposób. Księga Rodzaju rozdział 9 werset 11 tak jest napisane:

Ustanowię moje przymierze z wami. Nie będzie już więcej zgładzone wszelkie ciało wodami potopu ani nie będzie już więcej potopu, który miałby zniszczyć ziemię.

Znakiem przymierza, przysięgi oraz obietnicy Boga Izraela, że już nigdy nie sprowadzi powodzi na całą ziemię, aby w ten sposób osądzić ludzkość, tym pamiątkowym znakiem tej przysięgi jest tęcza na niebie. W 9 rozdziale Księgi Rodzaju wersety 12 i 13 tak jest napisane:

I Bóg powiedział... kładę na obłoku mój łuk, który będzie na znak przymierza między mną a ziemią.

To było przymierze, jakie Bóg Izraela zawarł z Noem, który reprezentował całą ludzkość.

Teraz zajmiemy się przymierzem krwi, jakie Jaszua zawarł z Abrahamem. Zobaczmy więc, że to Jaszua zawarł przymierze krwi z Abrahamem. W Galacjan rozdział 3 werset 16 mamy napisane:

Otóż Abrahamowi i jego **potomkowi** zostały dane obietnice. Nie mówi: I jego potomkom, jak o wielu, ale jak o jednym: I twemu **potomkowi**, którym jest Mesjasz.

Paweł wyjaśnia dalej w Liście do Galacjan rozdział 3 werset 29:

A jeśli należycie do Mesjasza (jeśli wierzysz, że Jaszua jest Mesjaszem; jeśli jesteś w związku przymierza z Jaszua, a jesteś, jeśli ukorzyłeś się za swoje grzechy i przyjąłeś to, że Jaszua przelał krew na przebaczenie grzechów, poprzez wyznanie, że on jest Mesjaszem i czynisz go zbawicielem oraz Panem swojego życia), to jesteście potomstwem Abrahama, a zgodnie z obietnicą – dziedzicami.

Zatem w Mesjaszu, przyjmując Jaszua jako naszego Zbawiciela i Pana, stajemy się dziedzicami obietnic przymierza, jakie Jaszua zawarł z Abrahamem. Tak więc w Galacjan rozdział 3 werset 16, kiedy Paweł wskazuje, że Abrahamowi i jego potomkowi złożone są obietnice – nie potomkom w liczbie mnogiej, ale potomkowi. A tym potomkiem jest Mesjasz, do którego się odwoływał. Księga Rodzaju rozdział 17 werset 7 mówi:

I utwierdzą moje przymierze między mną a tobą oraz twoim potomkiem po tobie przez wszystkie pokolenia jako wieczne przymierze, abym był ci Bogiem i twemu potomstwu po tobie.

Czyli Jaszua jest tym potomkiem, Jaszua jest Słowem Bożym – Jan 1:1 i Objawienie 19:13. A następnie w przypowieści o siewcy nasienie to słowo Boże. A więc Jaszua jest nasieniem, ale zawiera on przymierze z potomstwem Abrahama, którym jest jego Słowo. Jaszua jest nasieniem i zawiera przymierze z nasieniem Abrahama. Zatem te dwa nasienia, Jaszua i potomstwo Abrahama, są ze sobą w przymierzu. Więc ten, który ukazał się Abrahamowi w Genesis rozdział 17 werset 1 to po hebrajsku El-Szadaj. W Genesis rozdział 17 werset 1 tak jest napisane:

Gdy Abram miał dziewięćdziesiąt dziewięć lat, Jahwe ukazał się Abramowi i powiedział do niego: Ja jestem Bogiem Wszechmogącym (hebr. El-Szadaj)...

Z Objawienia rozdziału 1 werset 7 i 8 widzimy dobrze, że Jaszua jest El-Szadaj. Objawienie rozdział 1 werset 7 i 8 mówią o Jaszua:

Oto przychodzi z obłokami i ujrzy go wszelkie oko, także ci, którzy go przebili... Ja jestem Alfa i Omega (są to pierwsza i ostatnia litera alfabetu greckiego – hebrajskie odpowiedniki to *Alef* i *Taw* – czyli Jaszua jest *Alef* i *Taw*), początek i koniec, mówi Pan, który jest i który był, i który ma przyjść (są to określenia związane z Bożym imieniem – JHWH – Jahwe, które pochodzi od hebrajskiego czasownika ‘być’; i dlatego JHWH jest czasami oddawane jako ‘być wiecznym’, ‘wiecznie istnieć’, co oznacza, jest, był i będzie; a zatem Alef-Taw jest wieczny, Alef-Taw to Jahwe), Wszechmogący (El-Szadaj).

W tym przymierzu Jaszua reprezentuje siebie i Abrahama. W rozdziale Genesis 15 werset 12 i werset 17 jest napisane:

[Gdy] słońce zachodziło, głęboki sen ogarnął Abrahama i oto groza wielkiej ciemności zapadła na niego. Gdy słońce zaszło i nastała ciemność, oto [ukazał się] dymiący piec i ognista pochodnia, która przechodziła między tymi połowami [zwierząt].

Tak więc Jaszua jest reprezentowany w tym dymiącym piecu i w ognistej pochodni. A więc w tym przymierzu krwi między Jaszua a Abrahamem, które rozciąga się także na potomków Abrahama, częścią ceremonii zawarcia przymierza krwi jest wymiana broni. To właśnie dlatego Jaszua powie Abrahamowi, że jest On tarczą Abrahama, jest On obroną Abrahama. Genesis rozdział 15 werset 1 tak mówi:

Po tych wydarzeniach słowo Jahwe doszło do Abrama w widzeniu: Nie bój się, Abramie. Ja jestem twoją tarczą i twoją niezmiernie obfitą nagrodą.

Słowo tarcza w języku hebrajskim to numer Stronga 04043 w Hebrajskim Słowniku Stronga. Jest to hebrajskie słowo *magen*. A hebrajskie słowo *magen* wywodzi się ze słowa o numerze Stronga 01598, jakim jest hebrajskie słowo *ganan*, które oznacza 'bronić'. Czyli *magen* to tarcza i pochodzi od hebrajskiego słowa 'bronić'.

Kolejnym elementem ceremonii zawarcia przymierza krwi jest wymiana mocy/potęgi. I w przypadku Abrahama Jaszua będzie jego mocą i zaopatrzeniem. Genesis rozdział 17 werset 1:

Gdy Abram miał dziewięćdziesiąt dziewięć lat, Jahwe ukazał się Abramowi i powiedział do niego: Ja jestem El-Szadaj...

A El-Szadaj ma numer Stronga 7706 w Hebrajskim Słowniku Stronga i znaczy: być wszechmocnym, najpotężniejszym; po hebrajsku oznacza też z potężną pierś lub ten, który zapewnia pokarm.

Patrząc na kolejne części ceremonii przymierza krwi, zobaczymy wymianę imion. W rozdziale 17 Księgi Rodzaju werset 5 jest napisane:

Nie będziesz już się nazywał Abram, ale twoje imię będzie Abraham, bo ustanowiłem cię ojcem wielu narodów.

W hebrajskim różnica między Abramem a Abrahamem jest taka, że do Abrama dodana jest litera *hej* i powstaje Abraham. A *hej* występuje w boskim imieniu Boga Izraela – *Jod-Hej-Waw-Hej*. Czyli Bóg Izraela wziął *hej* ze swego imienia i wstawił go do imienia Abrama, czyniąc jego nowe imię Abraham. Zatem Abram nie tylko otrzymał nowe imię Abraham, ale imię jego żony Saraj zostało zmienione na imię Sara. Widzimy to z Genesis rozdziału 17 werset 15, gdzie tak jest napisane:

Potem Bóg powiedział do Abrahama: Twojej żony Saraj nie będziesz już nazywał imieniem Saraj, ale jej imię będzie Sara.

W przejściu od Saraj do Sary otrzymuje *hej* do swego imienia. W Boskim Imieniu *Jod-Hej-Waw-Hej* są tam dwa *hej*. Jedno *hej* otrzymał Abram i jego imię stało się Abraham. A drugie dano Saraj, która stała się Sarą. Widzimy więc, że Bóg Izrael dał swoje imię Abrahamowi i Sarze.

Teraz Bóg Izraela przyjmie na siebie imię Abrahama oraz imię potomków Abrahama – Izaaka i Jakuba. W wersecie 15 rozdziału 3 Księgi Wyjścia jest napisane:

I mówił jeszcze Bóg do Mojżesza: Tak powiesz synom Izraela: Jahwe, Bóg waszych ojców, Bóg Abrahama, Bóg Izaaka i Bóg Jakuba, posłał mnie do was. To jest moje imię na wieki i takim ma pozostać w pamięci po wszystkie pokolenia.

Zatem dla wszystkich pokoleń Bóg Izraela, czyli Jaszua – bo to on zawiera przymierze z Abrahamem, chce być znanym przez to przymierze na zawsze i chce być znany jako Bóg Abrahama, Izaaka i Jakuba; jako ten, który zawarł przymierze z Abrahamem, Izaakiem i Jakubem. I ogłasza, że ten związek przymierza jest na zawsze.

Jeden z warunków tego przymierza krwi mówi, że Abraham będzie miał syna. W Genesis rozdział 15 werset 4 jest napisane:

A oto dotarło do niego słowo Jahwe: Nie on będzie twoim dziedzicem (mowa o Eliezerze, zarządcy domu), lecz ten, który wyjdzie z twego wnętrza (mowa o Izaaku), będzie twoim dziedzicem.

To przymierze, Jakie Jaszua zawiera z Abrahamem, rozciąga się także na potomków Abrahama. Widzimy to w rozdziale 17 werset 9 Księgi Rodzaju:

Potem Bóg powiedział Abrahamowi: Ty zaś zachowuj moje przymierze, ty i twoje potomstwo po tobie przez wszystkie pokolenia.

W tym przymierzu błogosławieństwo, które jest częścią tego przymierza, jest takie, że potomstw Abrahama będzie tak liczne, jak gwiazdy na niebie, co oznacza, że będzie ich zbyt wiele, by ludzie mogli ich zliczyć. W Księdze Rodzaju rozdział 15 werset 5 jest napisane:

Potem wyprowadził go na dwór i powiedział: Spójrz teraz na niebo i policz gwiazdy, jeśli będziesz mógł je policzyć; i powiedział mu: Takie będzie twoje potomstwo.

Abraham uwierzył w te obietnice Boga Izraela i w Genesis rozdział 15 werset 6 powiedziano nam, że Abraham stał się sprawiedliwy w oczach Boga Izraela za to, że uwierzył w Jego obietnice. A uwierzył w Jego obietnice poprzez zaufanie, przez wiarę. Księga Rodzaju rozdział 15 werset 6:

I uwierzył Jahwe (lub zaufał Jahwe, miał wiarę w Jahwe), i poczytano mu to za sprawiedliwość (właściwą postawę wobec Boga Izraela).

W tym momencie postawa Abrahama względem Jaszua nie była oparta na jego uczynkach, lecz opierała się na jego wierze i ufności w obietnice, dzięki krwi relacji przymierza. Po ustanowieniu relacji przymierza krwi i po stwierdzeniu, że Abraham jest sprawiedliwy, bo zaufał lub uwierzył obietnicom, jakie złożył mu Jaszua, odpowiedział na tę relację przymierza poprzez przestrzeganie przykazań Jaszuy lub posłuszeństwo jego Torze. Możemy to zobaczyć z Księgi Rodzaju rozdział 26 werset 5, gdzie tak jest napisane:

Dlatego że Abraham posłuchał mego głosu i strzegł mego nakazu, moich przykazań, moich ustaw i moich praw (Tory).

Dodatkowo do obietnicy, że będzie miał syna, Abraham ma obiecaną także ziemię. W 15 rozdziale Księgi Rodzaju werset 18 jest napisane:

W tym właśnie dniu Jahwe zawarł przymierze z Abramem, mówiąc: Twemu potomstwu dam tę ziemię, od rzeki Egiptu aż do wielkiej rzeki, rzeki Eufrat.

Abraham miał obiecanie nie tylko syna i ziemię, ale obiecano mu także przyszłe odkupienie jego dzieci, gdy w pewnym momencie znajdą się w niewoli. Ta obietnica jest złożona w Księdze Rodzaju rozdział 15 wersety 13 i 14, gdzie tak jest napisane:

I Jahwe powiedział do Abrama: Wiedz o tym dobrze, że twoje potomstwo będzie przybyszem w cudzej ziemi i wezmą je w niewolę, i będzie uciskane przez czterysta lat. A ja osądzę (wyzwoli ich z niewoli) ten naród, któremu będą służyć; a potem wyjdą stamtąd z wielkim dobytkiem.

I dalej, kolejną częścią warunków tego przymierza krwi, jakie Jaszua zawiera z Abrahamem, Abraham ma obiecanie, że z niego będą pochodzić królowie i narody. Księga Rodzaju rozdział 17 werset 6:

Uczynię cię niezmiernie płodnym i od ciebie wywiodę narody, i od ciebie będą pochodzić królowie.

A ponieważ Abraham jest żonaty ze swoją żoną Sarą, królowie i narody będą się wywodzić z niej. Widzimy to z Księgi Rodzaju rozdział 17 werset 16, gdzie tak jest napisane:

I będę jej (Sarze) błogosławił, i dam ci z niej syna. Będę jej błogosławił i będzie matką narodów, i od niej będą pochodzić królowie narodów.

Teraz gdy mamy warunki oraz błogosławieństwa tego przymierza krwi, natniemy teraz to przymierze krwi. Możemy to zobaczyć z rozdziału 15 Genesis wersetów 9 i 10, gdzie tak jest napisane:

I odpowiedział mu: Weź dla mnie trzyletnią jałówkę, trzyletnią kozę i trzyletniego barana, a także synogarlicę i pisklę gołębia. Wziął więc to wszystko i rozciął na połowy; a jedną część położył naprzeciwko drugiej, ale ptaków nie rozcinał.

Teraz gdy mamy nacięcie przymierza i rozłożenie połówek zwierząt, co tworzyć będzie linię (ścieżkę) krwi, dzięki temu mamy teraz Przejście Krwi. To Jaszua zamierza dokonać tego przejścia krwi. I czyniąc to, jest On gwarantem wypełnienia tego przymierza krwi. Gwarantuje wypełnienia jego warunków. W 15 rozdziale Księgi Rodzaju wersety 12 i 17 tak jest napisane:

Gdy słońce zachodziło, głęboki sen ogarnął Abrama i oto groza wielkiej ciemności zapadła na niego. Gdy słońce zaszło i nastała ciemność, oto ukazał się dymiący piec i ognista pochodnia (odnosi się to do Jaszua), która przechodziła między tymi połowami zwierząt.

Znakiem tego przymierza krwi między Jaszua a Abrahamem jest fizyczne obrzezanie. W Księdze Rodzaju rozdział 17 wersety 10 i 12 tak jest napisane:

A takie jest moje przymierze, które będziecie zachowywać, między mną a wami i między twoim potomstwem po tobie: Każdy mężczyzna wśród was ma być obrzezany. Każdy syn wśród was w ósmym dniu życia będzie obrzezany, każdy mężczyzna przez wszystkie pokolenia...

Jako test wierności Abrahama wobec przymierza, zostanie on poproszony o ofiarowanie swego syna w ziemi Moria, czyli w Jerozolimie. Jerozolima staje się częścią, miejscem przymierza. W 22 rozdziale Księgi Rodzaju werset 2 jest napisane:

I [Bóg] powiedział: Weź teraz swego syna, twego jedynego, którego miłujesz, Izaaka, idź do ziemi Moria i tam złóż go na ofiarę całopalną (*olah*) na jednej górze, o której ci powiem.

Kiedy Abraham i ci namiotu Abrahama zostali obrzezani, jako przypieczętowanie przymierza, Bóg Izraela objawi się mu i będzie miał z Abrahamem wspólny posiłek przymierza. Widzimy to w Księdze Rodzaju rozdział 18 werset 1 i werset 8, gdzie tak jest napisane:

Potem Jahwe ukazał mu się na równinie Mamre, a on siedział u wejścia do swego namiotu w najgorętszej porze dnia. Wziął też masło, mleko i cielę, które przyrządził, i postawił przed nimi. A gdy oni jedli, on stał przy nich pod drzewem.

Teraz gdy przymierze krwi jest zawarte między Jaszua a Abrahamem, które rozciąga się także na jego potomstwo, Abraham będzie poddawany próbie swojej wierności. Zatem Bóg Izraela był wierny swoim obietnicom, dał Abrahamowi syna o imieniu Izaak, a kiedy Izaak dorósł,

widzimy, że Abraham został poproszony przez Jaszua o ofiarowanie Izaaka, jego syna, jako całopalenia. Widzimy to w Księdze Rodzaju rozdział 22 wersety 1 i 2, gdzie tak jest napisane:

Po tych wydarzeniach Bóg wystawił Abrahama na próbę i powiedział do niego... Weź teraz swego syna, twego jedynego, którego miłujesz, Izaaka, idź do ziemi Moria i tam złóż go na ofiarę całopalną...

Czyli Abraham będzie musiał przejść test. I jest on bardzo chętny do posłuszeństwa. Widzimy to w Księdze Rodzaju rozdział 22 werset 3:

Abraham wstał więc wcześniej rano, osiodłał swego osła i wziął ze sobą dwóch służących i swego syna Izaaka, narząbał drew na ofiarę całopalną, wstał i poszedł na miejsce, o którym mu Bóg powiedział.

I czytamy dalej – Genesis rozdział 22 wersety 9 i 10:

A gdy przyszedli na miejsce, o którym mu Bóg powiedział, Abraham zbudował tam ołtarz, ułożył na nim drwa, związał swego syna Izaaka i położył go na ołtarzu na drwach. Potem Abraham wyciągnął rękę i wziął nóż, aby zabić swego syna.

Widząc, że Abraham w swoim sercu chciał być posłuszny poleceniu Boga Izraela, który jest partnerem w tym przymierzu krwi, i widząc, jak nam to powiedziano w Liście do Hebrajczyków, iż Abrahama postanowił w swoim sercu, że jego syn Izaak faktycznie zostanie zabity na tym ołtarzu, a Bóg wskrzesiłby go z martwych, by tym sposobem wypełnić Abrahamowi obietnice, zawarte w jego przymierzu. Widząc, że Abraham jest całkowicie wierny w swoim sercu i w swoim postępowaniu, widzimy, że Jaszua potwierdza Abrahamowi przysięgą, że On wypełni przymierze w Abrahamie i jego potomkach, i że będą błogosławieni. W Księdze Rodzaju rozdział 22 wersety 16 i 17 jest napisane:

Przysięgłem na sobie samego, mówi Jahwe: Ponieważ to uczyniłeś i nie odmówiłeś mi swego syna, twego jedynego; błogosławiąc, będę ci błogosławić, a rozmnażając, rozmnożę twoje potomstwo jak gwiazdy na niebie i jak piasek na brzegu morza; a twoje potomstwo odziedziczy bramy swoich nieprzyjaciół.

Czyli słowa z rozdziału 22 Genesis wersety 16 i 17, które Jaszua wypowiedział Abrahamowi w obietnicy, są wspomniane w Hebrajczyków rozdział 6 wersety 13 i 14 oraz 16, gdzie tak jest napisane:

Gdy bowiem Bóg dał obietnicę Abrahamowi, a nie miał nikogo większego, na kogo mógłby przysiąc, przysięgł na sobie samego, mówiąc: Zaprawdę, błogosławiąc, błogosławić ci będę i rozmnażając, rozmnożę cię. Ludzie bowiem przysięgają na kogoś większego, a przysięga dla potwierdzenia (przymierza) jest zakończeniem wszystkich sporów między nimi (końcem sporów na temat tego, czy warunki przymierza będą dotrzymywane).

Podsumujmy więc to, co zostało omówione w tej części nauczania:

1. 'Adam' w języku hebrajskim może być interpretowane jako oznaczające 'krew Bożą', co oznacza, że Bóg Izraela miał relację przymierza z Adamem.
2. Adam reprezentował całą ludzkość. I kiedy Adam zgrzeszył w Ogrodzie Eden, grzech przyszedł na całą rasę ludzką.

3. Małżeństwo między Adamem i Ewą w Ogrodzie Eden było zapowiedzią małżeństwa Jaszuy z jego rodziną z przymierza.
4. Związek małżeński między Adamem i Ewą w Ogrodzie było przymierzem, gdyż w języku hebrajskim słowo kobieta (*isza*) jest skojarzone ze słowem mąż lub człowiek (*isz*).
5. Drzewo Życia reprezentowało posłuszeństwo Bogu Izrael (przestrzeganie jego Tory lub jego nauczania). Zaś Drzewo Poznania Dobra i Zła reprezentowało nieposłuszeństwo wobec instrukcji Boga Izraela lub nieposłuszeństwo jego Torze, jako że Drzewo Poznania Dobra i Zła to mieszanka dobra i zła. A po hebrajsku *babel*, które jest podstawą słowa Babilon, oznacza mieszać.
6. Adam i Ewa zdecydowali się usłuchać głosu węża. „Spożywanie” z Drzewa Poznania Dobra i Zła (czyli w tym przypadku słuchanie głosu węża lub czynienie tego, po powiedział) reprezentowało stawanie się jedno z wężem lub zawarcie związku przymierza z wężem.
7. Abel złożył Bogu Izraela ofiarę krwi a Kain nie. Ofiara Abla została przyjęta przez Boga Izraela, a Kaina została odrzucona.
8. W gniewie na Boga Izraela za odrzucenie jego ofiary, Kain zabił swojego brata Abla. I po uważnym zbadaniu i uogólnieniu krew Abla była ofiarą krwi dla Szatana.
9. Noe reprezentował całą ludzkość. Noe otrzymał rozkaz od Boga Izraela, by zbudował arkę i przyniósł po dwa z każdego rodzaju gatunku zwierząt do arki i siedem z każdego rodzaju czystych zwierząt.
10. Po tym, jak padało przez czterdzieści dni i czterdzieści nocy, Bóg Izraela obiecał, że już nigdy więcej nie zniszczy świata powodzią. Tęcza jest oznaką tej obietnicy dla ludzkości.
11. Gdy skończył się potop, Noe zbudował ołtarz Bogu Izraela i ofiarował Mu krwawą ofiarę.
12. Po potopie ludzkości pozwolono jeść mięso. Bóg Izraela ogłosił również karę śmierci za przelanie niewinnej krwi.
13. Jaszua zawarł z Abrahamem przymierze krwi. I jako część tego przymierza krwi Abraham miał obiecanego syna, jak również i ziemię.
14. Z ich przymierza krwi hebrajska litera *hej*, która jest częścią *Jod-Hej-Waw-Hej*, Boskiego Imienia Boga Izraela, została dodana do imienia Abrama. A ponadto Jaszua wziął na siebie imiona partnerów tego przymierza: Abrahama, Izaaka i Jakuba.
15. Abrahama został przetestowany, aby sprawdzić, czy jest skłonny ofiarować Bogu Izraela swojego syna przymierza, Izaaka, jako ofiarę całopalną. Zdając ten test, Abrahamowi obiecano dalsze błogosławieństwa.
16. Obrzezanie fizyczne jest znakiem przymierza krwi Jaszuy z Abrahamem.
17. Abraham uwierzył w obietnice, które złożył mu Jaszua. W wyniku jego wiary w obietnice Jaszuy dla niego, była mu ona policzona jako sprawiedliwość Abrahama w tej relacji. A po tym, jak jego wiara została mu policzona za sprawiedliwość, Abraham wyraził swoją wiarę w Jaszua, swego partnera w przymierzu krwi, poprzez bycie Mu posłusznym lub przestrzegając jego Tory, lub przestrzegając jego przykazań i jego instrukcji.
18. Abraham został poproszony, by ofiarował Izaaka w kraju Moria, czyli w Jeruzalem. A to sprawiło, że jego partner z przymierza, Jaszua, wypełnił swoją część przymierza. Że On również umrze w Jerozolimie, oddając swoje życie lub przelewając swoją krew dla zbawienia świata, podczas gdy grzech Adama w Ogrodzie Eden przyniósł śmierć dla całej ludzkości. Ale z tego, że Jaszua przelał swoją krew w Jerozolimie na drzewie, jako część przymierza krwi – On odda swoje życie i da życie wieczne wszystkim, którzy przyjęli Jaszua i jego przelaną krew na odpuszczenie ich grzechów, dzięki czemu wejdą w przymierze krwi lub związek małżeński z Jaszua, i będą Jego oblubienicą i będą żyć z Nim na zawsze w Nowym Jeruzalem.

Na tym kończy się część 4 naszego nauczania o przymierzu krwi. Zostańcie z nami, gdyż w kolejnych częściach chcemy podzielić się z wami ważnymi rzeczami. Będziemy omawiać przymierze krwi zawarte na górze Synaj, jak również przymierze krwi Jaszuy z Nowego Testamentu, po to, abyście byli wielce ubłogosławieni, zostając z nami w kolejnych częściach nauczania na temat *Przymierza Krwi*.

tłumaczenie – Bogusław Kluz